

— Păr vopsit negru, la vârsta ei! mi-a șoptit odată domnul van Scherten. Ce femeie îngrozitoare! Nu m-aș mira dacă la micul dejun ar înfuleca băieței discret-dotați.

— Pe bune?

— Te-aș minți eu pe tine? Începe cu picioarele și lucrează încet până sus. Îți desfăce capul cu un desfăcător ruginit de conserve, dar abia la final.

— De ce abia la final?

— Pentru că nu prea are ce găsi acolo, înăuntru.

Apoi a rânjit și mi-a dat un mic ghiont, iar eu i-am răspuns tot cu un rânjet, fiindcă știam că mă luase peste picior.

Hannah lui dragă era la fel de meseriașă. În fiecare seară de bingo îmi aducea o ciocolată. Uneori scotea din geantă chiar două, pe rând, dar la cea de-a doua se uita ciudat, de parcă n-ar fi trebuit să fie acolo. Din partea mea puteau fi și trei, patru, că doar avea destul loc în geantă.

În orice caz, la un moment dat, domnul van Scherten și-a făcut apariția la *Bondarii cenușii* fără Hannah.

— E din ce în ce mai greu cu nevastă-mea, i-a explicat el mamei. În ultima vreme, scăfârlia ei e ca șvaițerul, doar cu mai multe găuri înăuntru. Și zilnic apar altele noi. Marea uitare... nimic nu mai ajută. Absolut nimic, a spus el oftând și a tras adânc aer în piept, încercând parcă să-și ascundă tristețea din voce. Asta o să fie ultima mea seară aici. De-acum trebuie să am grijă de Hannah. Înțelegeți, nu?

Mama a dat din cap și a mângâiat mâna presărată cu pete mici, maronii, a domnului van Scherten. După aceea nu l-am mai văzut mult, mult timp. Reapăruse abia cu câteva luni în urmă, dar singur. Trecuse un an de când Hannah lui dragă murise. Din cauza mării uitări.

Până atunci îmi dorisem o vreme ca cei doi să mai vină măcar o ultimă dată împreună la bingo. Nu doar pentru ciocolate,

ci mai ales ca să mă pot uita la găurile din scăfârlia preaiubitei, fiindcă din când în când mă gândesc că și eu am găuri în cap, din cauză că țin minte atât de puține lucruri. În orice caz, eu sufăr de o formă ușoară de uituceală, fiindcă ceva-ceva reușesc întotdeauna să rețin, așadar probabil că am niște găuri foarte mici. Dar sunt suficiente. Alaltăieri, când m-am dus la Edeka să cumpăr pere, roșioare și încă ceva, în drum spre magazin mi-a ieșit pur și simplu din cap „încă ceva“-ul acela. L-am auzit efectiv cum pică pe trotuar și se zdrobește, și încă îmi aduc aminte la ce m-am gândit atunci: dacă ar fi fost un pepene verde, ar fi ieșit o mizerie de toată frumusețea! Însă perele și roșiile au rămas înăuntru.

Și pentru ca toate celelalte lucruri posibile să rămână înăuntru, continui să țin jurnalul și în prezent. La nevoie poți citi în el toate chestiile făcute în urmă cu câteva zile, iar dacă ai noroc, scrie acolo chiar și *de ce* le-ai făcut. De exemplu, după ce am cumpărat grămada de roșioare, când am ajuns acasă nu le-am băgat în frigider, ci le-am așezat după mărime pe pervazul ferestrei de la bucătărie. Mama a vrut să știe de ce-am făcut-o, fiindcă ieri-dimineață când s-a întors de la club roșiile se scofâlciseră de tot. Din păcate, nu mai știam de ce.

Până la urmă am făcut din ele sos pentru macaroane, iar sosul nu avea deloc gust de scofâlcit. Cu toate astea, aseară, în pat, când mi-am amintit toată povestea, am luat hotărârea să continui să țin jurnalul. În niciun caz n-am de gând să-i spun lui Wehmeyer despre asta. Fiindcă e posibil să îmi dea un nou bonus la un moment dat, iar excursia cu motocicletă a fost mai mult decât suficientă.

Faza asta cu capătul lumii nu funcționează la mine.

TOT MARȚI

CINCI CUPE DE CIOCOLATĂ

